



The Sanyi Chronicles

Nǐ hǎo!

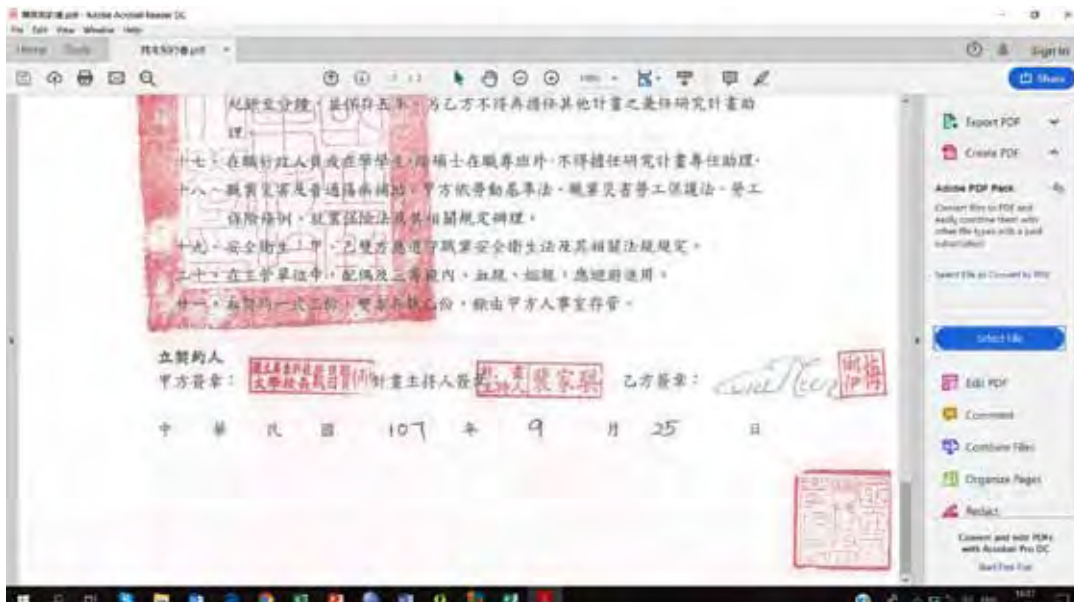
Esther van der Meer

Esther van der Meer en haar man Hans, die we kennen van het Cheetah Conservation Project Zimbabwe, zijn terug van weggeweest, of eigenlijk juist weer weg van teruggeweest, en vertellen in Biotechniek over hun nieuwe avonturen in Taiwan.

Toen de Zimbabwaanse regering besloot onze vergunningen niet te verlengen, kwam er na ruim tien jaar een abrupt einde aan ons avontuur in Afrika. Als je dan weer met je koffers op Schiphol staat is de eerste vraag die door je hoofd schiet 'wat nu?'. Voor Hans en ik die vraag konden beantwoorden moesten we onszelf eerst de tijd gunnen om het verlies van ons cheeta project en vertrek uit Zimbabwe te verwerken. Dankzij lieve familie en vrienden kregen we de ruimte om niet direct op zoek te hoeven naar een baan en kon ik mij richten op het afronden van ons cheeta werk. Gaandeweg kwam er meer ruimte om na te denken over onze toekomst. Waar ons hoofd zei dat het tijd was om eindelijk eens een fatsoenlijk salaris te gaan verdienen door voor een grote non-profit organisatie te gaan werken, zei ons hart dat we eigenlijk het liefst weer terug wilden naar waar het ooit om begonnen was: de wilde dieren. Beiden hadden we het idee dat het goed zou zijn om eens op een heel ander continent te gaan kijken.

Solliciteren in het Chinees

Natuurlijk solliciteerden we op elke enigszins aantrekkelijke functie die voorbijkwam, de meesten in Afrika want dat is toch waar je expertise ligt. Vaak kwamen we heel ver, maar nooit haalden we de finish. Begin dit jaar kwam daar verandering in. 'Ze zoeken in Taiwan een postdoctoraal onderzoeker om te helpen met de bescherming van luipaardkatten' deelde Hans mede, na zijn wekelijkse internet zoektocht naar geschikte vacatures. Nog diezelfde dag mailde ik mijn sollicitatiebrief naar Professor Pei van de National Pingtung University of Science and Technology. Toen ik nog geen tien minuten later een bericht kreeg wanneer ik beschikbaar was voor een gesprek kreeg ik het enigszins benauwd, dit ging wel heel snel... Een week later had ik via Skype mijn sollicitatiegesprek met professor Pei en professor Lai. Aangezien ze in Taiwan zelf geen goed gekwalificeerde kandidaat konden vinden waren ze verheugd dat ik gereageerd had, niet alleen had ik de juiste papieren, ik had ook ruime erva- >>



Afbeelding 1: Contract getekend (de stempel achter mijn handtekening is mijn Chinese naam).

ring in het vangen en volgen van wilde dieren. 'Wij zoeken iemand die naast het onderzoek naar de ecologie van de luipaardkatten en het begeleiden van studenten, ook input kan geven op hoe we die dieren beter kunnen beschermen'. Nou die persoon was ik, een week later had ik een baan in Taiwan. Toch duurde het nog bijna zes maanden voor we ook daadwerkelijk op het vliegtuig stapten. Mijn tweejarige aanstelling moest eerst goedgekeurd worden door het Ministerie van Science and Technology, zij gingen mij immers betalen. Daarna moesten er heel wat papieren geregeld worden om een werkvergunning en visum aan te vragen. Wat het niet makkelijker maakte is dat veel van de correspondentie met de autoriteiten in het Chinees verliep. Daarnaast is mailen in Taiwan duidelijk achterhaald, alle officiële correspondentie verloopt via WhatsApp of link. Zo kreeg ik via WhatsApp een Chinese arbeidsovereenkomst toegestuurd, met het bericht '@Esther: graag tekenen rechts onderaan de laatste pagina'. Gelukkig bracht onze vertaal-app uitkomst. Hoewel... de zin 'gaat voor het leger van de Republiek van China met Taiwanese tijgers werken' deed mij wat fronsen. Ik nam maar even aan dat dat een slechte vertaling van 'gaat als overheidsambtenaar van de republiek van China met Taiwanese luipaardkatten werken' was. Aangezien er in het contract stond dat ik het ook weer op kon zeggen, besloot ik op de gok ergens achter de Chinese tekens rechtsonder in de hoek te tekenen (afb. 1).

Cultuurshock

Begin December was het dan eindelijk zover, Hans en ik stapten met drie koffers, een visum en een boekje over Taiwan op het vliegtuig naar Taipei. Voor we naar Sanyi gingen, het dorp op het platteland van waar we uiteindelijk ons werk gaan doen, hadden we vier dagen een hotel in de hoofdstad geboekt om te acclimatiseren. Dat was geen overbodige luxe, de taal, de cultuur, de eetgewoontes, in niets is dit land te vergelijken met wat we gewend zijn. Vol verbazing liepen we 's avonds in Taipei over de avondmarkt waar de Taiwaneseen massaal hun maaltijd nuttigen. Het leek wel Las Vegas met al die verlichte uithangborden. De geur van de gefermenteerde eieren en de 'stinky' tofu ontnam ons enigszins de eetlust, daarnaast leek het ons verstandiger om onze ingewanden niet al op de eerste dag aan een heel leger nieuwe

bacteriën bloot te stellen. En dus besloten we de eettentjes op de avondmarkt te laten voor wat het was en een wat gedegener Taiwanees restaurant op te zoeken. We namen plaats op de plastic stoelen in het met TL buizen verlichte restaurantje. In Taipei spreken mensen een klein beetje Engels en samen met wat wijzen naar de plaatjes op de menukaart plaatsten we onze bestelling. Het is sinds een aantal jaren verboden om in Taiwan honden en katten te eten, toch besloten we nog even voor een veilige vegetarische optie te gaan. Onze bestelling arriveerde samen met de eetstokjes waarmee we geacht werden onze maaltijd te nuttigen. Helaas hadden we hier bij het plaatsen van onze bestelling niet over nagedacht en de meest gladde vorm noedels besteld. Onze poging om dit glibberige goedje met stokjes naar binnen te werken moet er erg hopeloos uitgezien hebben want al snel kwam een medewerker ons een vork brengen. Uit eten gaan in Taiwan is functioneel, niet gezellig, niks geen drankjes drinken, voorgerechten, nagerechten en uren tafelen. Na onze worstelpartij met de noedels was het dan ook betalen en naar huis.

Dromen van een Eftelinghuisje

Nadat we in Taipei de tijd hadden gehad om over onze jetlag heen te komen (het is hier zeven uur later) vertrokken we met de hogesnelheidstrein richting het dorp vanuit waar we gaan werken. Prof Lai zette ons op de trein, op het aankomststation stond Wen-Li, een studente, ons op te wachten. Voor we op de trein stapten, vertelde Prof Lai ons dat het huis van waaruit het veldwerk gedaan werd een traditioneel Taiwanees boerenhuis was. 'Zou het dan zo'n Eftelinghuis met rode punttaken en draken zijn' mijmerden we in de trein. Niets van dat alles, bij aankomst bleek het om een degelijk betonnen huis met golfplaten dak en ijzeren deuren en ramen te gaan (afb. 2). Op een in elkaar gestorte bank na was het huis vrijwel leeg, in de

Afbeelding 2: Het huis in Sanyi.



kamer waar wij zouden slapen stond een houten plaat met een dun kampeermatje erop. 'Je kunt van mij dekens lenen' zei Wen-Li. Hans en ik keken elkaar aan, waar was de apparatuur en de scooter waar we ons veldwerk mee moesten gaan doen?!

Er bleek weinig tot niets geregeld te zijn en we moeten dus zelf het wiel uitvinden. Gelukkig zijn Hans en ik hier goed in, we hebben immers ruim tien jaar Afrika achter de rug. Onze prioriteit was het regelen van onze officiële papieren. Wen-Li vond het maar wat leuk en interessant om met twee Europeanen op stap te gaan en leidde ons geduldig van kantoor naar kantoor. Stap twee was het schoonmaken en inrichten van het huis, wat met behulp van wat afgedankt meubilair prima gelukt is. Ons bed heeft inmiddels een Taiwanese versie van een matras (een luxe vorm kampeermatje met bamboe bodem; (afb. 3)) en Professor Pei maakte zijn belofte waar en regelde een veldauto. Nu is het dus tijd om ons bezig te houden met het vangen van wilde luipaardkatten om ze van zenderbanden te voorzien. Dat zal een heel avontuur gaan worden. Dit kleine sluwe roofdier heeft zich in de afgelopen anderhalf jaar niet zomaar laten vangen. En dus is het aan ons om de bestaande protocollen te veranderen en nieuwe plannen te bedenken om dit dier te slim af te zijn. Of het ons gaat lukken, we zullen zien... Voorlopig zitten we vol snode plannen en levert elke dag een nieuw avontuur op hier op het Taiwanese platteland.

Afbeelding 3: Onze kamer.



«